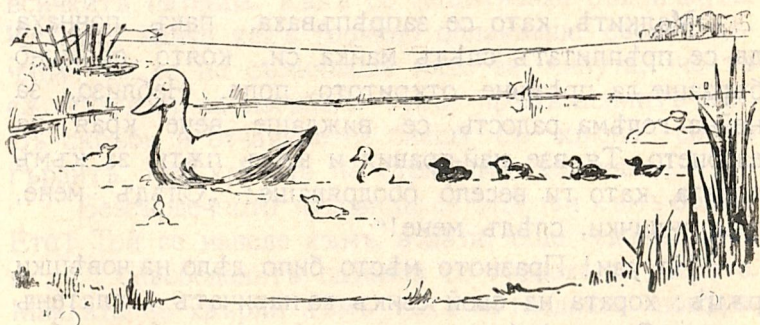

Но патицата имаше да пази още деветъ малки. На тѣхъ трѣбваше да отдаде всичкитѣ си мисли. Затова страхливо ги поведе къмъ храсталака, гдѣто биха могли да си починатъ по-свободно. Сега тя се стараеше при всичкото врѣме да върви близо до храсталака. Измина се още единъ часъ пжтъ, прѣкъсванъ отъ малки опасности и чести спирания. За тѣхно голѣмо щастие, водата бѣше вече съвсѣмъ близо . . . Тѣй като бѣдничкитѣ бѣха се блѣскали съ послѣдни сили, крачката имъ се бѣха издраскали и избили съвсѣмъ. Всичкитѣ съвършено клюмнаха. Оставаше имъ да прѣминатъ само едно малко открито мѣсто между двѣ тополи, и подъ тѣхъ тѣ сѣднаха да си починатъ, подъ сѣнката на послѣднѣото шу-браче.

Никой отъ тѣхъ не подозираше, че смъртта въ новъ образъ върви по стѣпкитѣ имъ.

По слѣдитѣ имъ бѣше трѣгнала една червена лисица. Острото ѝ обоняние бѣше ѝ подсказало, че тукъ има за нея лакомъ обѣдъ, и безъ много трудъ: върви подирѣ му и яжъ! Тя и така направи. Меришейки земята, съ леки стѣпки трѣгна по тѣхнитѣ слѣди и слѣдъ малко врѣме ги съгледа. Бихме си помислили, че нѣма да закѣснѣятъ да ѝ попаднатъ подъ збитѣ и майката и всичкитѣ патенца, защото обикновено тѣй става. Но не всѣкога се сбжднува